Karikatür

SULH FUKARALARI...

Japonya — Sonunda kazanacağımızı biliyordum amma böyle el avuç açtıktan sonra değil!..

Hasta — Sancı tutunca evvelâ eczahaneye gittim.

Doktor — İşte siz hep böylesinizdir. Doktora geleceğiniz yerde eczahaneye gidersiniz, kimbilir size ne münasebetsiz bir şey tavsiye etmişlerdir?

Hasta — Evet... Sizi tavsiye ettiler!..

ANKARAYA MEKTUP

SİNEMALAR TATİL:

Boyuna havalardan, gripten ve nezleden bahsetmekte ne kadar haklı olduğumuzu nihayet resmen de teyit etmiş bulunuyoruz; gazetelerde okumuşsunuzdur, bu yüzden mektepler bile tatil edildi.

Çoğu sayın tanıdıklarımızdan olan sinema sahiplerinin ve bilhassa İhsan İpekçinin kulakları çınlasın.

Fakat bu kadar mı ya?.. Anaların babaların da kulakları çınlasın. Çünkü şimdi sinema perdeleri evlere kurulmuş bulunuyor. Çok kuvvetle bilir ve sıkıca tahmin ederim ki şu günlerde pek çok evlerde mahdumlar; Binbir Romanın meşhur Mandrake adı kahramanını taklîden siyahlara bürünerek bin bir sihirbazlıklar yapmakta ve bilhassa pek çoğu da sıcak odalarda çıplanarak Tarzan gibi büfe üstünden yerlere, koltuklardan kanapelere sıçramaktadırlar.

Bu kabil hareketlerin faydaları (!) malûmdur; meselâ büfedeki bardaklar ecdadının yanına yolcu olmuş, cânım Çin vazosu evvelce kırılan eşinin yanına gitmiştir. Surahi uçmuş, radyo göçmüştür. Koltuk ve kanapelerin yayları bozulmuş ve kumaşları kambur sırtına benzemiştir. Düşman farzedilerek üzerine saldırılmaktan hizmetçi kız evi terk etmiş, bakkalın çırağı uğramaz olmuştur. Meyva tabağındaki portakal ve elmalar ormandaki vahşi maymunlarla dövüşürken, Hindistan cevizleri kadar israf edilmiş, üzerine abanarak atlamak için ele geçirilen süpürge sopası ile de âvize tahrip olunmuştur.

Akşam fasılları bir başka filimdir ve bir küçük çap aile faciasını temsil eder. Mevzuu söyledir: Akşama kadar oğlanın bu hallerinden sinirleri berbat olan anne başının çatkısile babayı karşılamakta, evin halini gören baba da sinirlendiğinden mükemmel bir kavga faslı başlamaktadır. Final ya mahtumun dayak yemesile, yahut valdenin göz yaşlarile bağlanmaktadır.

Daha neler, neler...

Şimdi, şu menhus gözü yaşlı, kapanık ve sinir bozucu havalardan nasıl şikâyet etmiyelim. bak herkesin başına neler getiriyor.

ÖYLEYSE NEYE YARAR?

İlk doktorlarımızdan biri eczanesinin üstüne şu satırları yazdırıp astırmış: "Burda her şey bulunur, derde devadan gayri.,,

Adamcağızın zarif bir insan olduğuna şüphe yok. Bir aziz eczacı dostum bugünlerde hasta, zavallı evden bir haftadır çıkamıyor. Günde bin kişiye nezle ve grip ilâcı satan dostuma koca eczane de kâr etmedi. O halde şöylece tekrar edelim:

Eczanelerde her şey bulunur, derde devadan gayri...

DENİZ YOLLARI İDARESİNDEN BİR RİCACIK:

Öteki semtleri bilmem ama Kadıköy vapurlarının, açılır açılmaz en evvel hücum edip yollarını tıkıyanlar ve her yerini doldıranlar seyyar esnaftır. Bunların başında gazete müvezzileri, yabancı mecmua satıcıları, kitapçılar, nane şekercileri, çay ve kahve satanlar geliyor. Yeni türeyen dilencilerle daha başkaları da mâ haşerallah... Bu münasebetle Kadıköylülerin Denizyolları idaresinden çok ufak bir ricaları var; kendileri için de ara sıra vapur tahsis etmek... Hani, seyyar esnafın hücum ve istilâsından dolayı vapurlara giremiyorlar da!!...

Zılgıt

★

ÇOK ŞÜKÜR!

Pasifikte gemileri batmıştı. Bir sal üstünde üç arkadaş saatlerdenberi çalkanıp duruyorlardı. Güneş doğdu, yakınlarında bir kara parçası gördüler. İçlerinden biri:

— Kurtuluyoruz!.

Diye sevinçle haykırdı. Fakat bir arkadaşı:

— O kadar çabuk sevinme!.. dedi. Bakalım ne biçim bir ada! Yamyamların eline düşmek te var.....

Rüzgâr onları adaya doğru sürüyordu. Merak ve heyecan içinde adayı gözlemeğe koyuldular... Fakat kıyıda hiç kimse görünmiyordu. Nihayet salları kuma oturdu; karaya çıktılar. Bir az kendilerini topladıktan sonra yürümeğe başladılar. Yamyamların eline düşmek, vahşilerle boğuşmak korkusu içinde tirtir titriyorlardı.

Birdenbire durdular. Karşılarında bir meydan, meydanda kurulmuş bir darağacı ve darağacında da asılmış bir adam gördüler.

Üç arkadaş sevinç içinde haykırıştılar:

— Çok şükür medenî bir ülkeye çıkmışız!.

Bit, pire, karasinek, tahtakurusu bunlar hep sağlığa zararlı böceklerdir. Fakat sivrisinek bütün dünyada sağlığın baş düşmanıdır. yeryüzünde 700 milyon insan yaz - sonbahar aylarında bunun yüzünden sıtmadan yere seriliyor, 6 milyon da ölüyor. Ufacık kanatlı bir böceğin insanlığa yaptığı bu hainee fenalıktan ibret alalım ve kökünü kırmağa çalışalım.

Anne — Yarın sinemalar açılıyormuş... Sakın gidip gripe yakalanma...

Kız — Korkma anneciğim, yakalanmamak için hep locada oturuyorum!.

No. 484 CİLT: 19 SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 5 NİSAN 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

Almanya Teslim Olurken :

— Tevazuumdan, harbin sonunda elime bu kadar büyük şeyler geçeceğini söylemeğe utanmıştım!.

— Hangi fabrikanın ilân arabası bu?

— İlân arabası değil taksidir bayım... Belediye zabıtasına kontrolde kolaylık olsun diye sıhhat raporumu, muayene kâğıdımı, hüviyet cüzdanımı, plâka ve kasket numaralarımı, benzin karnemi, vesaireyi astım!

Şikâyetler, Şikâyetler

Fransızlar bizim nükte adını verdiğimiz espriyi çok severler. Onlara göre en büyük insan karşısındakini lâkırdı maçında zarif bir alay, yerine göre de tuzlu büberli bir atıp yutturma ile nakavt eden kimsedir. Yazık ki Almanlar bu incelikleri anlamıyarak espriye sopa ile mukabele ediyorlar. Ne ise mesele o değil; bir Fransız bizim radyo hakkında vaktile güzel bir espri yapmış: "Ne zaman Ankara radyosunu açsam bir kadın ağlıyor,, demişti. Gerçekten bizim musikimizde bu vardır. Hem yalnız kadın ağlamaz; saçlı sakallı adamlar da her perdeden bir takım ahlar ve oflarla yanıp yakılırlar. "Bahar geldi; güllerle beraber gönlüm de açıldı,, yolunda neşe şarkısı söyledikleri zaman bile (Türkçe bilmeseniz yahut da ağızlarında fazla ezip büzdükleri güfteyi anlamasınız) parasız kalmak veya ziyadece bir dayak yemek gibi bir felâketten şikâyet ettiğini zannedersiniz. Hattâ "aman,, diye başlayan öyle gazeller vardır ki birinin berbere azı dişini çektirmekte olduğunu zannederek heyecana kapılmanız mümkündür. Hasılı sağ olsun, var olmakta devam etsin iyidir; hoştur ama bizim musikimiz az çok asık suratlı, ağlamış yüzlüdür.

"Ağlamış yüzlü,, tabirinin akıma getirdiği bir vakayı buraya sıkıştırmak zevkinden kendimi alamıyacağım. Fıkra demiyorum; çünkü bana anlatanın temin ettiğine göre mahkemelerimizden birinde geçmiş bir gerçek vakadır.

Orta yaşlı bir karı koca, birbirinden ayrılmak üzere mahkemeye başvuruyorlar. Yargıç, bu ayrılma arzusunun sebeplerini öğrenmek istiyor ve koca anlatmağa başlıyor: Karısı cidden iyi ve namuslu bir ev kadınıdır; tutumludur; temizdir; fakat bunlara rağmen bu kadınla beraber yaşamak erkek için imkânsızdır; çünkü adamın ömrünü karartmıştır.

Erkek bunları anlatırken kadın kaşlarını kaldırmış, yüzünü ekşitip sarkıtmış, gözlerini ve burun deliklerini acaip bir surette kısarak için için ağlamaktadır.

Yargıç bu hale müteessir oluyor:

— Bayan ağlama rica ederim. Otur sen, şimdi sana da söz vereceğim. diyor.

Kadın ayni çehre ile ve ağlayan bir sesle cevap veriyor:

— Ağlamıyorum efendim.

Kocası tasdik ediyor:

— Ağlamıyor efendim. Onun çehresi yaratılıştan öyledir. İşte ben bütün ömrümce buna dayanamadığım için ondan ayrılmak istiyorum.

İşte bizim musikimiz de böyledir. Beşikten mezara kadar hep bu sızıltılarla ömrümüzü karartmaktadır ve Parisli Fransıza yukarıda bahsettiğim espriyi yaptırmıştır.

* * *

Ancak şunu söylemek isterim ki bir zamandanberi Fransız radyoları da ah ve feryat cihetinden bizimkini hattâ geçmiştir. Fakat onların feryatları bir başka makamdandır. Evvelâ şikâyetleri Yalta ziyafetine davet edilmemekteti. Sonra San Fransisko ziyafeti davetnameleri altına kendi imzaüzüldüler. "İnsanlık düşmanlarını üzüldüler. "İnsanlık düşmanlarını kanımız canımız pahasına yere sermiş ve yer yüzü milletlerini zulüm ve ölüm tehlikesinden kurtarmış olan bizler sizleri San Fransiskoda bu mesele üzerine şöyle bir konuşmaya davet ediyoruz,,, diyenler arasında bulunmamak Fransa için gerçekten de acı idi. Fransız radyoları gecelerce öyle yanıp yakıldılar ki Racine'leri, Lamartine'leri ve sairelerile ne kadar facia ve mersiye şairleri varsa hepsi mezarlarından kalkarak koro halinde ağlatıcı şiirler terennüm ettiklerini zannederdiniz. Geçen akşam da yine radyomun başında bir mersiye kadar yürek yakıcı bir şikâyet dinledim.

San Fransisko konferansında bilindiği üzere, resmî dil İngilizce, Rusca ve İspanyolcadır. Fransızlar gerçekten dünyanın en vüzuhlu, güzel ve fazla olarak da hemen herkesçe bilinen dil olan fransızcanın bunlar arasına sokulmamasına isyan ediyorlar. Düşünün bir kere; konferansta bir Fransız fransızca bir nutuk söylemek istiyor; bir tercüman bunu İspanyolcaya çevirerek bütün konferansça anlaşılır bir hale getirecektir!

Fransız spiker haykırıyor:

"— Galiplerin dili konuşulacak. Bunu anlıyoruz. Fakat o halde niçin İspanyolca? İspanyanın tepeden tırnağa kadar silâhlayıp donatarak Rus cephesine gönderdiği mavi tümenleri hatırasını anmak için mi? Bunun yerine Çinceyi koysalar hiç olmazsa mantık bakımından tutulacak bir tarafı olurdu,,,

Spiker biraz sonra yine haykırıyor:

"— Fransızcayı niçin kabul etmediler? Mareşal Petenin dili diye mi? Almanlarla işbirliği yapanların dili diye mi?,,

Fakat burada spikerin sesi yukarıdaki kadar kuvvetli değildir; sanki birdenbire bir parazit sesin araya karışarak: "Hatırınız kalmasın ama müsaadenizle öyle,, demesinden korkuyor gibi... Yermiya peygamberin sûzişli mersiyelerine benziyen bu sözler ikide birde şu nakarat ile bağlanıyor:

"— Bu, selîm duyguya karşı bir meydan okumadır.„

Ne ibretli ders yarabbi: Fransızca hakikatte dünyayı tutmuş bir lisandır; asırlarca onu işlemiş sayısız edipler ve mütefekkirlerin emeğile dünyanın en yıkılmaz bir âbidesi haline gelmiştir. Fakat bir millet biraz hafiflik edip sendeledi mi o bile bir yüz karası gibi eriyip çöküveriyor.

* * *

Verici radyoları olsaydı Arap memleketlerinden de Fransadan aşağı kalmıyan şikâyetler dinliyecektik. Hele Suriye ile Suudî Arabistan San Fransiskoya çağrılmadıkları için âdeta ağlamaklı oldular. Fakat "Arabın aklı şeytanda yoktur„ diye meşhur bir söz vardır. Suriye gayet güzel bir akıl düşündü: Düğün evine davet etmemek düğün sahibinin elindedir. Fakat düğün evinin etrafında dolaşmak da yasak değil ya. Suriye kendi murahhasını davetsiz olarak göndermeğe karar verdi. Kapıda giriş kartı mı soracaklar? O halde o da konferans binasının karşısında bir kahve veya gazino varsa oraya girecek, olmazsa karşı kapılardan birinin eşiğine çömelecektir. Yahut sokakta ziyafet salonunun pencerelerini gören bir ağaç varsa, pabuçlarını çıkarıp beline sokarak, ona tırmanmak da vardır. Neyse bu tehdit karşısında davet sahipleri fikirlerini değiştirdiler. Öğrendiğimize göre şimdi Suriye ile Ürdün de konferansa davet edilmiş, muratlarına ermiş bulunuyorlar. Tamamlayıcı malûmata göre bu arzunun kabulünde Fransanın da rolü olmuştur. Fransanın hiç değilse bir zaman idaresi altında tutmuş olduğu Suriyeye karşı bir şefaatçi rolü oynaması ve bir dereceye kadar davet eden devletler arasına karışması onu da az çok ferahlandırmış olmak gerektir.

Bununla beraber bizim arkadaşlardan biri de, günahı boynuna, şöyle bir haber verdi:

— Biliyor musunuz Suriye ile Ürdünü neden San Fransiskoya çağırmağa mecbur olmuşlar? Bu iki devlet Müttefiklere bir nota vermişler: "Bizi San Fransiskoya çağırmayı vâdettiniz. Bu vâdinize karşı Mihvere harp ilân ettik. Fakat mademki şimdi dönmek istiyorsunuz. O halde biz de Almanya ile münferid sulh yaparız. Başınızın çaresine bakın.„

Karikatür

RESİM SERGİSİNDE:

— İyi amma, ressam modelinin eline ne diye meyvalar vermiş?

— Belki tabloyu çok pahalıya satmak için!

BİR MESLEK KURBANI

Babıâlide yeni açılan kitabevlerinden birinin camekânı önünde meraklı bir adam durdu. Genç kitapçı, onun dikkatle kitapları süzdüğünü görünce hemen dışarı çıktı:

— Buyurunuz bayım!. Bir emriniz mi var?

Beriki gayet dost bir yüzle:

— Hayır!. dedi. Ben de eski bir meslekdaşınızım. Her yeni kitapçı dükkânı açıldıkça yüreyim heyecanla kabarır.

— Demek siz de kitapçılık etmiştiniz?!.

— Yalnız alıp satmak değil, kendim yazmış, kendim bastırmış, kendim satmıştım. Fakat sonunda sermayeyi kediye yüklettik!.

— Yaaa!... Vah, vah!.. Eserinizin adı neydi?

— "Para kazanmanın yolu„ !.

NİYET İÇİN!

Kuru kahveciye şık bir bayan geldi. Kahve karnesini, parasını verdi:

— Kuzum, dedi, karışık olmasın!. Çok mühim bir iş için kullanacağım!.

Kahveci, kahvesinin karışık olmadığından emin olmakla beraber, kahvenin kullanılacağı "çok mühim iş„ in ne olduğunu merak edip sordu:

— Ne işi bayan?

— Çok mühim!

— Mühim olduğunu anladım... Nedir diyorum?.

Bayan etrafına bakındı. Sonra bir sır veriyormuş gibi yavaşça fısıldadı:

— Kahve falına baktıracağım da!.. Karışık kahve olursa niyet bozuluyormuş...

HAZIRLIK MI?

Emniyet müdürlüğüne bir genç bayan geldi:

— Tabanca taşımak için izin istiyorum! dedi.

Memur bayanı tepeden tırnağa kadar süzdü. Dilekçesini gözden geçirdi. Sonra sordu:

— Evli misiniz?

— Hayır ama yarın evleniyorum!..

BİZİM PROFESÖR

Bizim profesör bir gün yine her zamanki gibi dalgın dalgın rıhtımdan yürürken denize düşüvermişti. Aksi gibi ortalık tenha idi. Zavallı adamcağız bir hayli su yuttuktan sonra oradan geçen yaşlıca bir adam kendisini gördü.

Yolcu, denize düşen adamı rıhtıma çekip çıkarmak için ne yapacağını bir an düşündü. Aklına elindeki şemsiyeyi uzatıp onu tutturmak geldi. Profesöre seslendi:

— Bayım, tutunuz şemsiyemi!

Profesör bir yandan sularla didişirken nezaketle cevap verdi:

— Teşekkür ederim. Nasıl olsa ıslandım artık!.

Erkek — Baharın geldiğini çiçeklerin açılmasından anlarız.

Kız — Biz de haşaratın meydana çıkmasından!..

Erkek — Havadislere bakılırsa yakında mühim bir hücum başlayacak demektir, bakalım kimler kazanacak?.
Kadın — Hangi cephede?
Erkek — Yerli Mallar Pazarında... (O) kuponile birer makara verilecekmiş!..

Müşteri — Üç üz liraya elbise diktiren benden başka enayi de var mı?
Terzi — Ne söylüyorsun bayım? Sizden iyi olmasın, öyle müşterilerim var ki sayelerinde yalnız kostümler değil apartımanlar bile diktim!

Hikâye

AH O GÖZLER...

Yazan: ÇALAPALA

Bardan içeri girdiği zaman hafifçe başı dönüyordu. Onun âdetiydi. Bara gideceği zamanlar önce küçük büfecilerden birinde ayak üstü, üç beş kadeh atardı. Böyle kafayı biraz tütsüledikten sonra bara gitmek daha kârlı idi. Çünkü içerde biraz temel bulunursa barda fazla içmek mecburiyetinde kalmaz, mümkün olduğu kadar az boğuntuya gelirdi.

İşte bu akşam da öyle yapmıştı. Filip'in dükkânında biraz tezgâhbaşı yapıp üç beş de çene çaldıktan sonra doğruca bara yollanmıştı.

Salonu oldukça kalabalık gördü. Saatine baktı:

— Hayret! dedi. Bu saatte bu kalabalık?!.. Millet amma da keyfine düşmüş ha!..

Bir masaya oturdu. Ağzının tadı pek yerinde değildi. İçtiği rakı diline tuhaf bir çalıklık vermişti. Tatlıca bir şey içmek istiyordu. "Kahve!„ dese garson suratını asar, belki de: "Bayım kahve içecekseniz buyurun gazinoya!„ derdi.

Tatlı bir şey, tatlı bir şey!.

— Hah!. dedi. Buldum... Vermut içeyim!.

Parmağile garsona işaret etti:

— Yavrum!. Baksana buraya!. Buraya!. Bir vermut getirir misin?!.

— Başüstüne bayım!.

— Sağ ol!.

Elindeki sigarayı kaybetmişti. Arandı, tarandı. Garsonu çağırırken parmağının arasından yere düşürmş olduğunu anladı, eğildi, aldı. Cebinden ağızlığını çıkarıp sigarayı taktı. Bir nefes çekti. Salonun havası kat kat olmuş, oturanların başına iniyordu.

— Rakı amma da tuttu be yahu!. dedi.

O sırada garson vermut kadehini getirmiş önüne koyuyordu.

— Hayir pasam!. Rakı değil, vermut!. dedi. Burda raki yok...

— Biliyorum... Dediğim rakı başka rakı... Sen rakının iyisinden anlar mısın?

Garson müşterinin yüzüne dikkatle baktı. Fazlaca kaçırmış olduğunu anladı. Lâfı kısa kesmek için:

— Hayir pasam!. dedi. Ben nerden anlazayim!.

Fakat o, uzun yasemin ağızlığını havada döndürerek:

— Şuraya otur, şuraya!. dedi. Ben sana anlatayım!. Rakının iyisi nasıl olur, öğren benden!.. Bunu sana başkası söylemez!.

Garson kaşarlanmış soyundandı:

— Simdi geliyor pasam!. Biraz müsade!..

Deyip sıvışıverdi.

O da garsonun arkasından omuz silkip güldü:

— Enayi!.. dedi. Aklınca beni atlattı!. Ben böyle tekerlemeleri yutar mıyım be?. Gık!.. İstersen dinle!. Gık!. Sana zorla anlatacak değilim ya... Sen zararlı çıkarsın... Gık!.

Vermut kadehini eline alıp ışığa tuttu, rengine baktı. Ama o sırada caz bir tango çalmağa başlamış, ışıklar sönmüş, kırmızı lâmbalar yanmıştı. İçkinin rengini farkedemedi. Bir daha "gık„ dedikten sonra kadehi yuvarladı ve üstüne bir daha "gık!„ dedi.

Yutkndu. Ağzının tadını yerinde buldu. Vermutu iyi keşfetmişti. Garsonu çağırdı:

— Baksana bana yavrum!. dedi. Bir vermut daha ver... Ama kadehin yarısını vermut, yarısını da votka ile dolduracaksın, anladın mı?!...

— Basüstüne pasam!.

— Bana bak!.

— Buyurun pasam!

— Yarısı vermut, yarısı votka!

— Merak etmeyin pasam!.

— Sen benim lâfımı dinlemedin!.

— Nasil dinlemedim pasam?.. Yarim kadek vermut, yarim kadek votka... Öyle değil?..

— Onu değil, deminki lâfımı dinlemedin!. Sen rakının iyisi nasıl anlaşılır, biliyor musun?.

Garson özür diledi:

— Afedersiniz pasam!.. Baska musteriler çağiriyor... Şimdi vermut - votka gelezek!.

Vermutla votka karışığı da geldi. İçti, beğendi. Bu sefer votka ile portakal ve limon suyu karıştırttı. Onu da içti, onu da beğendi. Hattâ yalnız onu değil, karşıki masada oturan sarı saçlı kadını da beğendi. Onu da saçlarından yakalayıp şampanya gibi kafasına çekmek istiyordu.

Kadının da gözü onda idi. Hem hiç başka tarafa bakmadan, bir defa bile göz kırpmadan!. Yeniden bir içki getirtti. Kadehi kadından yana kaldırarak sırıttı, içti. Kadın da güldü. Elile "gel!„ dedi. Geldi.

Birer kadeh viski içtiler. İki defa dans ettiler. Ahbap oldular. Ahbaplıklarını kutlamak için bir şişe şarap getirttiler. Kadın çok iyi kalpli idi doğrusu! Onu Hacı ağalar gibi yolmak istemiyor, içkinin en ucuzunu, mezenin en zararsızını ısmarlatıyordu.

— Yahu bu akşam benimle beraber gel!.. Bak ne kadar dost olduk!. dedi. Vallahi benim kimsem yok!. Çok yalnızım!.

Kadın korkunç bir şey eşitmiş gibi ellerini açtı:

— A... O nasıl söz?!. Ben namuslu kadınım!.. Burada artistlik yapıyorum... Öyle senin bildiğin kadınlardan değilim.

— Ne olur canım?!. Ben de sana fena kadınsın demedim ki!.. Hoşuma gidiyorsun işte!. Gönül bu!. Sendeki bu gözler yok mu bu gözler!.

— Ne yapayım hoşuna gidiyorsam?!. Hem senin gidecek yerin var mı?.

— Yerim mi?. Var ama annem seni içeri almaz! Çok sofudur. Senin evine gidelim... ha?

— Benim annem de çok sofudur. Tanıdığım bir kadının evi var ama çok para istiyor.

— Veririz yahu!.. Paranın lâfı mı olur?!.

Akıl Hocası

Bursada F. A. :
"1. Sevdiğimin adını unuttum, neydi?..
2. Sevdiğim beni sevmiyor..... İzalei şuyu edeyim mi?„

CEVAP :
1. Böyle unutulacak neviden olduktan sonra sevgilinin adı şu olmuş, bu olmuş, müsavi.
2. Manzarası güzel, havası lâtif ise hisselerinden altın kırarsınız!.

★

Gümüş Hacıköyde S. Ö, :
"Konyada S. Y. rümuzu ile yazan talibsiz ve talisiz kadına talibim.....„

CEVAP :
Sizinle talibi buldu diyelim, fakat talihi nereden ele geçirecek?

★

Taksimde B. A. :
"Size benziyen bir çocuğum var, adını ne koyayım?„

CEVAP :
Annesini görüp te ilham alırsam çocuğa ad koyması işten değil.

★

Kütahyada O. C. :
"Karımın boyun uzun, benim kısa.. Bu fizik farkı hem estetik, hem sosyal bakımdan ahenksizlik teşkil ediyor. Ahenk temini için ben mi yükseleyim, karım mı alçalsın?„

CEVAP :
Kadına ilişmeyin: Onun alçalması estetik bakımından göze hoş görünse de sosyal bakımdan keyfimizi kaçırır... Kendi kendinize ne çareniz varsa onu görmekte serbestsiniz..

GÜNÜN TÜCCARLARI
— Son günlerde hep içerdeyim.
— Ağnamadım. Ziyandasın, yoksam Millî Korunmada?

— Öyle ise bar kapandıktan sonra gideriz. Sen şimdi bana biraz müsaade et de biraz da başka müşterilerle dansedeyim. Patron kızmasın!..

— Olur şekerim. Ama beni unutma sakın!.

* * *

Gözlerini açtı. Esnedi, etrafına bakındı. Tanımadığı bir odada, tanımadığı bir yatakta yatıyordu. Yanında da bir kadın... Kadını tanıdı. Kendisinden tarafa dönüp yatmış, yüzünün yarısı yastığa gömülü, ona bakıyordu.

Ağzını açacak hali olmadığı için gülümsedi, parmaklarını sallıyarak kadına "Günaydın!„ işareti yaptı. Fakat kadın hiç aldırış etmedi. Hareketini tekrarladı. Kadın yine ayni mıhlanmış bakışla gözlerinin için bakıyordu.

— Benden evvel uyandın demek? dedi. Ses yok. Kadın hâlâ öyle durgun bakıyor.

Buz gibi bir soğuk ter döktü. Kadın ölmüş olmasındı sakın?!.. Dürttü:

— Hişt, bana bak!. Ne bakıp duruyorsun öyle? Cevap versene!

Bu dürtüş üzerine kadın kımıldadı. Başı döndü. O zaman yastığa gömülü yüzü iyice göründü. Kadın öbür gözünü de açtı.

— Ne uyandırıyorsun ayol! dedi. Ben daha yatacağım!..

Ve bizim zavallı hovarda, geceleyin hiç durmadan kendisine bakan, sabahleyin de işmarlarına karşılık vermiyen gözün bir takma göz olduğunu ancak o zaman farkedebildi.

Çalapala

ZİYAFET

Kar kalmadı üstünde artık Kayışdağının,
Demek, eşiğindeyiz bülbülle gül çağının...

İlkbahar geldi diye çoluk, çocuk neş'ede;
Babanın eli hâlâ üstünde şakağının!

Dostlar verip baş başa konuşup duruyorlar:
"Keyfini sürsek bu ay Kâhtane ırmağının.

"Bir kuzu çevirmesi, bir dolma, bir de helva;
'Sağlamdır ipleri de kahve salıncağının...„

Kuzu diyorsun amma aslı, nesli bellisiz;
Kuzuya çıktı adı her keçi oğlağının!

Dolmalık yağların da asidi sekiz, dokuz;
Sabun yap da temizle içini tabağının!

Eskiden pehlivanlar sürünmezdi güreşte
Yedi asitlisini böyle zeytinyağının!

Helvanın şekerini temin etmek güç değil:
Tapusunu sarrafa devreyle konağının!

Çamdeviren, her akşam bir sofrada misafir;
Salkımı yer de sormaz adresini bağının!

Çamdeviren

Niğdede S. M. N. :
"1. Son zamanlarda erkek olan kızlara ne buyurulur?
2. Şimdiye kadar ibadete hiç zaman ayırmadım, günahı var mı?...„

CEVAP :
1. Mevcut kızların erkeklere kâfi gelip gelmiyeceğini yanlış hesaplıyan tabiat, arasıra, rakamlarında bazı tashihler yapar..
2. Günahı yok farzederek istifinizi bozmassınız: Zira günah olsa bile, bundan sonraki ibadetlerinizle kefaret ödeyecek kadar vaktiniz kaldı mı dersiniz?.

★

Karşıyakada S. T. :
"Seviştiğim genç tahsil için İstanbula gitti. Kendisinden mektup alamıyorum.. Şimdi de beni bir istiyen var. Acaba onu mu bekliyeyim, bununla mı evleneyim?...„

CEVAP :
Sizin kalbiniz ne diyor, bilmem, fakat benim aklıma kalırsa "ayağa gelen kısmet tepilmez...„

★

Hadımköyde B. T. :
"Birayı bardağa doldurunca neden köpürür?„

CEVAP :
Tazeyim diye böbürlendiğinden köpürür... Bayatının köpürdüğünü gördünüz mü?..

★

Konyada M. F. Ö. :
"1. Kızların karşısında gözlerim yaşarıyor, niçin?
2. Âşık olmamanın çaresi nedir?
3. Sinirliyim, nasıl kurtulurum?„

CEVAP :
1. Gözleriniz ışığa mütehammil değil: Güneş gözlüğü kullanın!
2. Âşık olmamanın çaresi, haşâ minelhuzur, eşek olmaktır..
3. Yazılarımıza müracaat..

Akıl Hocası

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 9 —

— Bana, o mezatta senin kendi malın ne ki varsa beyan et.

— Ne yapacak, siz?

— Onlara müşterim vardır. Satacağım.

— Siz muştığı vağ benim eşya?

— Evet!

Yahudi yine bir müddet düşündü. Bu hilebaz adam, herkesin de kendi gibi olduğunu sanır ve kuşkulanırdı. Bu sefer de bir tongaya düşmekten korkuyordu. Bahusus ki karşısındakinin ne kıratta adam olduğunu pek iyi biliyordu.

— Eh! dedi; o ki vag muştığı, mezat gitecek, pey sürecek, alacak.

Tellâl kızdı. Bu yapmacıklar, manevralar onun yutmadığı şeylerdi. Mağazanın orta yerindeki maroken bir kanapenin üzerine kendini koyuvererek:

— Zo, hentoğlu hent! diye bağırdı. Bana akıl öryettireceksin? Ben sana yüzlerle, binlerle liralık iş, avanta getirmişim. Nasahet veroorsun bana? Bana bak! Ben elim ilen kaynattırdığım yemeğe su kattıran takımdan değilim. O ki işi bu kerteye getirmiş isem, Kaspannek beni ilen birlik olacaksın. Yoksam, Ömer beyin yanına kadar varıp, Palavrino mezadının yüzde doksan dokuz üç kart fasafiso olduğunu ihbar ederim. Askısar?

Ömer beyin adı, antikacının üzerinde soğuk bir duş tesiri yaptı. Bu zat belediye müfettişi idi. Böyle müzayede işlerinin kontrolü ile mükellefti. Para yememekle, vazifesini hatır, gönül, menfaat gözetmiyerek ifa eylemekle şöhret almıştı. Bir yerde, içine kıl kadar fesat karışmış bir muamelenin, bir alım satım işinin vücudunu haber aldı mı, bitti! Bütün o mezat müteahhitleri Ömer beyi bilir ve ondan tir tir titrerlerdi.

Vâkıa İstanbul içerisinde dalaveresiz müzayede yapıldığı vaki değildi. Bu artık vaz geçilmez bir gelenek haline gelmişti. Ömer bey de bunun böyle olduğunu ötedenberi bilirdi. Fakat o gibi işlerin başındaki varlığı, fesadın, hilenin ölçü ve mazarratını haylıdan haylıya tadil ediyordu. Hele resmen ihbar vukuunda, Ömer beyin müdahalesi pek yaman oluyordu.

Bundan dolayıdır ki, tellâlın tehdidi Yahudiyi yumuşattı, yola getirdi.

— Omeğ bey giteceksiz? Niçin? diye sordu.

Tellâl, oturduğu kanapenin üzerinde biraz daha yayıldı.

— Onun niçinini ben bilirim!

Öteki pes perdeden bir sual daha sordu:

— Kim sizin muştığı?

— Onu da ben bilirim ve şimdik diyemem. Sen bana salt kendi malların hangılarıdır, onu söyle.

Yahudi, pencere kenarında duran antika bir yazıhanenin çekmesinden bir yığın kâğıt çıkardı; arasından bir liste çekip simsara uzattı.

— Nah, epsi yazili boğda.

Simsar, kekeleye kekeleye okudu: "Bir yatak odası komple. İki kayrola, iki komodin, aynalı dolap çifte kanatlı; bir tuvalet masası, bir de puf.,,

Döndü, Moize sordu.

— Bu odanın halısı yoktur?

— Yok.

— Olmaz! bir de halı uyduracaksın. Renkli, çiçekli, göz alacak bir şey olsun.

— Bulyoğuz biğ tane.

— Ayla! Salon vardır bunun içinde?

— Evet, vağ.

— Nerdedir? Ha, buldum.

Sayfayı çevirip yüksek sesle bir daha okudu: "Pomye takım. Mor kadife kaplı. İki koltuk, bir kanape, altı sandalya, bir orta masası.,,

— Burda da bir halı iktizadır.

— O da bulacağız.

— Gelelim yemek odasına: Açılır kapanır surfa. İki tahtası ziyade... Bu tahtaları böyle ne deyi ziyan edoorsun? Yazık değil? Kendi eksik tahtalarını bunuylan niçin tamamlamazsın?

Gevrek gevrek güldü. Lâkin nüktesi boşa gitmiş, Yahudi kendisine atılan taşın farkında olmamıştı. Tellâl devam etti:

— Altı tane sandalya, iki fotöy. bir büfe, bir diresuvar... Bir halı da buna ilâve eder isek bu da tamamdır. Peki. Ne istoorsun hepsi bunlara?

Yahudi, muhatabının gözlerinin içine bakarak cevap verdi:

— Altı bin beş yüz liğa.

— Bana ne komisyon verecek-sin?

— Siz ziyade satacaksın, fark alacaksın yarı be yarı.

Simsarın gevrek kahkahası dükkânın içinde bir daha gürledi. Arkasından:

— Be adam! dedi; ben zatını daha akıllı bilir idim. Beni ilen kurnazlık tasloorsun ama, bilesin ki katiyen dubaraya gelmem. Hep yek at, doğru lâf et. Altı ay evelisi sultan mezadından bin kâğıda kapattığın malı altı bin papele okutacaz, içerisinden bana bin lira pay ayırabilirsin gibime geloor, ne dersin?

— Ben ziyan yapağ sonğa.

— Yavaş gel! Kârın bir adını da ziyan kodun, yoksam? Bana bak, müsü Moyiz. Vakıt geç oloor; ben gidip te daha müşteriye cevap edeceğim. Sen lâfı ağzından çıkar. Ne deeceksin?

Yahudi omuz silkti...

— Siz biliyoğ. Nasıl istiyoğ, oyle olacak.

— Ha, aferin bravo! Şöyle nizama gel ki seni ilen daha çok aksuata edelim. Şu halde Pazara hepimiz de ondayiz. Sen tınma... İşi tamamı ilen bana bırak. He mi? Haydin, kal sağlıcağla müsü Moyiz.

Simsar, işi bir taraftan sağlamış bulunuyordu. Şimdi öte tarafı da sağlamak üzere, apartımanın kapıcısını bulmağa gitti.

* * *

İdris efendi Şazimend hanımla birlikte gidip eşyayı görmüş, beğenmişti. Yalnız bunların parası biraz tuzlu geliyordu. Ve bunları satın alabilmek için bir haylı altın bozdurmak lâzım geleceğini düşündükçe aktar hemen hemen vaz geçmeği aklından geçiriyordu.

Lâkin bu sefer de Şazimend hanım ısrara başlamıştı. Aktar sulu, hamamlı, alettirikli, sansorlu, nazaretli bir eve girip oturacak olduktan sonra, doğrusu, eski evdeki kırık dökük eşyayı taşımak olmazdı. Kocasını, çömleğin içindeki altınları bir yerden bir yere aktarırken gözetlemişti. Allah artırsın! tükenecek hazine değildi o. Varsın bir kısmı da döşemeye harcansındı. O kadar ayak diredi ki İdris efendi nihayet bu alış verişe razı oldu. Bizzat karışmaktan çekindiği müzayedede bütün o eşya, simsarın dostça himmeti (!) sayesinde, beş bin dokuz yüz yetmiş üç lirada kendi üstünde kaldı.

Bu, birdenbire tecelli eden hüsnü talih ve bu zenginlik eski mahallede duyulmuş, dedikodu mevzuu olmuştu. Ölen ihtiyarın, sağlığında mefruz olan, ölümünden sonra da meydana çıkmayan altınlarını hiç kimse akla getirmiyor, aktarın eline geçen paraların, onun uzak bir yerde, meselâ Hicazda, Mısırda ve hattâ Cezayirde vefat eden bir amca veya dayıdan intikal etmiş bulunduğuna hükmolunuyordu.

Hasetçilerden bazıları da, adamcağızın piyangoda büyük ikramiyeyi kazandığını söylüyor, baş sallıya sallıya:

— Ne olacak? Yıl uğursuzun! diyorlardı.

İdris efendinin kendisi de bu zanları takviye etmekte menfaat bulduğu için hiç birini yalanlamağa yanaşmıyordu. Evini emekli bir deniz yüzbaşısına kiraladı; eşyasını satıp savarak tasfiye etti. Dükkân da zaten imamın kaynına devrolmuş, mahalle ile her türlü alâka kesilmişti.

Yeni apartımanda biraz sıkılıyor gibi idiler ama ekini belli etmek istemiyorlardı. İdris efendi bu mahallede, devam edecek bir kahve henüz bulamamıştı. Pek bunaldığı zamanlar, en alt kata, kapıcının odasına iniyor, orada oturup birazcık yarenlik ediyor, vakit geçiriyordu. Kapıcı da bu zengin, fakat alçak gönüllü, demokrat kiracı ile ahbaplık etmekten hem memnunluk, hem de gurur duyuyordu.

Şazimend hanım ise kendine daha ahbap edinememişti. Kapı ve kat komşularının "Safa geldin!,, e gelmelerini bekliyordu. Fakat onların hepsi de belli ki soğuk insanlardı. Zaten, ayni katta oturanlar gâvurdu. Bazı bazı konuşmaları duyuluyordu. Fin,fon, fon bir şeyler söylüyor, alafranga havalar dinliyor, birbirlerini acaip acaip isimlerle çağırıyorlardı.

Bir kat aşağıdakiler müslümandı. Evin erkeği bilmem hangi pangada çalışıyordu. Kıranta bir adamdı ama, sakalını, bıyığını iyicene kazıdığı için yaşı başı belli olmuyordu. Tango bir karısı, yüzü suratı orman gibi tüylü bir köpeği, at gibi koşum takılarak gezdirilen bir de çocuğu vardı.

Bir gün, Şazimend hanım, sokak kapısının önünde rastladığı bu çocuğu okşayacak olmuş, anası, onun terbiyelerini öyle bir çekiş çekmişti ki, yavrucak yere kapanmış ve ağlamaya başlamıştı.

Öbür dairelerde oturanlara gelince, bunların kim ve nenin nesi oldukları hakkında ne sabık aktarda, ne de karısında en ufak bir malûmat dahi yoktu.

Okuyucularımın bu ana kadar tanımadıkları iki şahıstan daha bahsetmek sırası geldi ki, bunlar İdris efendi ile Şazimend hanımın çocuklarıdır.

Büyüğü Şekûre, on iki yaşında bir kızcağızdır. Güç doğan Şekûreciğin büyümesi ve gelişmesi de o kadar güç olmuştur.

— Arkası var —

"Seni seviyorum"
diye mırıldandı

Bu yeni ve cazip güzellik reçetesini kullanırsanız,

Bu kelimeler size de hitap edilebilir.

Her genç kız, kulağına hafif sesle «sana perestiş ediyorum» kelimelerinin mırıldanması hülyasını besler. Bu iltifata pek yakında muhatap olabilirsiniz. Çabucak sevimliliğinizi yükseltir, gayri kabili mukavemet bir cazibeye malik olabilirsiniz. Bunun temini de gayet kolaydır. Çünkü yeni bir güzellik reçetesi meydana çıktı. Bu reçete sayesinde en sert ve en donuk bir cild kadife gibi yumuşayıp beyazlanacak ve cidden okşamak arzusunu uyandıracaktır. Siyah noktalarla ve gayri saf maddelerle dolu solmuş ve donuk bir ten yalnız bir kaç gün zarfında taze ve saf bir hal alacak ve cazip bir sevimlilik arzedecektir. Bir mütehassısın aşağıdaki tavsiyesini okuyunuz: «Hazmettirilmiş taze krema ve zeytin yağının cild üzerinde güzelleştirici bir tesiri vardır. Bunlar şimdi diğer kuvvetlendirici ve besleyici ve sıkıştırıcı cevherlerle karıştırılarak cild gıdası olan (Beyaz yağsız Tokalon kreminin terkibine ilâve olunmuştur. Üç gün zarfında yağsız Tokalon kremi, hiç ümid etmediğiniz bir derecede cildinizi güzelleştirecektir. Bu cild gıdası yağsız Tokalon kreminin memnuniyetbahş neticesi garantilidir. Aksi halde paranız iade olunur.

Bir taraftan sıtmalıları tedavi edip şifaya ulaştıracağız. Diğer taraftan da sıtmayı sağlam yurttaşlara geçiren sivrisinekleri ve üreme yerlerini her yerde yok edeceğiz. Amacımız bu az zamanda yok etmektir.

TÜRK ÇOCUĞUNUN
ALTIN KİTABI

★

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

★

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFATİN NECATİ

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı : SALİH NECATİ

TAZE KREMA

Günlük tuzsuz tereyağı

Yemeklik tuzlu tereyağı

Veral

Yağ sergisi

İstiklâl caddesi Parmakkapı

No. 64. Tel : 41775

Dünden
HATIRALAR

Üstat Ercüment Ekrem'in kalemi ve değerli ressam Münif Fehim'in fırçası sizi 100 sene evvelki âleme götürecektir. Bu nefis albumden edinmeniz kütüphaneleriniz için bir kazançtır

125 kuruş

YEDİGÜN NEŞRİYATI

NEVROZİN

Baş, Diş, Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve

BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız.

Her yerde ısrarla Nevrozin isteyiniz.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü : Sedat S.
Basıldığı yer : Yedigün Matbaası

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi, Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon : 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

B. Baki

Karikatür

TOMBUL TEYZE (SAN FRANSİSKO) YA GİDİYOR...

Tombul teyze — Konferansta küçükler büyüklerden hak istiyeceklermiş... Sakın sen de ağzını açayım deme... Mahvederim seni!..

T.T. POSTASI

Ankaradan E. Gülbahar :

S — Tombul teyze seyahat ediyor mu, ediyorsa hangi vasıta ile ve bu vasıta Tombul teyzeyi nasıl kaldırıyor?

— C — Cevap yukarda!

Balıkesirde E. Yurtal :

S — Kocanız incele incele boynu koparak mı? Altınızda kalarak mı, ezilerek mi öleçek?

S — Ben çok zayıfım, biraz et satar mısınız?

C — Böyle ince olmıyanların suallerini okuya okuya ölecek galiba!.

C — Biz de iş yok, etlerimizi toptan sattık!

Erenköyünde Mehmet Sungur:

S — Tombul teyzeciğim sizi Taşdelene götürmek arzusundayım, acaba arabam sizi çeker mi?

C — Siz böyle bir ziyafet çekmeğe tahammul ettikten sonra arabanız haydi haydi çeker. Hemen türkünüzün güftesile bestesini yollayın da çalışalım..